

Ἀπόλλων.

Ἰούκιος Βρούτος. — Ἐκλογή Συζύγου,

Μολοντί αἰωνίως παραπονούμεθα κατὰ τῶν παριστανόμενων μυθιστορημάτων, ὡς ἂν ἀναβιδάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔργον τι ἔχον ἀξιώσεις ἀληθοῦς δράματος, οἱ μόνον ἀκροαταὶ εἶναι συνήθως τὰ καθίσματα. Ἄν ἀκριβῶς δὲν συνέβαινεν αὐτὸ, ὅπως δὴ ποτε ὅμως δὲν ἦσαν πολυάριθμοι οἱ θεαταὶ τὸ Σάββατον διδασκόμενου τοῦ Ἰουνίου Βρούτου τοῦ κ. Φραγκιᾶ, γνωστοῦ ἐκ τῆς λαμπρᾶς μεταφράσεως τοῦ Ἀμφιτρύωνος.

Τὸ ἔργον δὲν στερεῖται οὔτε τέχνης, οὔτε τῶν λοιπῶν δραματικῶν προσόντων.

Ἡ δύνατο βεβαίως νὰ ᾖται ὀλιγώτερον λυρικόν, νὰ μὴ περιέχῃ τόσας ἐπικλήσεις πρὸς τοὺς ὑψίστους θεοὺς καὶ τέλος νὰ ᾖται συντομώτερον. Ὅπως δὴ ποτε ὅμως ἤξιζε τὸν κόπον ν' ἀκουσθῇ. Ἀλλὰ τὸ ἐλληνικὸν δημόσιον ἀγνοεῖ ἴσως, ὅτι ἀλλαχοῦ πᾶς τις θεωρεῖ καθήκον του νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν πρώτην παράστασιν παντὸς νέου ἔργου γνωστοῦ ὅπως δὴ ποτε συγγραφῆς. Ἡ δροσερὰ Φιλομήλα (Κλαιλία) ὁ κ. Ἀλεξιάδης (Βρούτος) καὶ ὁ κ. Πισταῖς (Τίτος) ὑπεκρίθησαν διὰ τέχνης ἱκανῶς καὶ πολλάκις ἐχειροκροτήθησαν. Ἄν ἀπεφάσιζον ὡς ἂν παριστάνουσι ἀρχαίαις ὑποθέσεως ἔργα, νὰ μὴ μετρῶσι πᾶν βῆμά των ἐπὶ τῆς σκηνῆς διὰ τοῦ διαβήτου, νὰ μὴ κινῶσι τὰς χεῖρας μὲ τὴν ἐπισημότητα, μὲ τὴν ἐπιτραπήν ἢ λέξις ἀκίνησιον, ὡς νὰ ἐφοβοῦντο μὴ φονεύσωσι παρὶπταμένην τινὰ μυῖαν, ἂν ἐπείθοντο τέλος ὅτι τὸ ὑπατικὸν ἀξίωμα δύναται μὲν νὰ μεταβάλῃ πολλὰ ἄλλα τοῦ ἀνθρώπου, τὴν φωνὴν τε ὅμως τὴν ἀφίνει πάντοτε φωνήν, θὰ ἐχειροκροτοῦντο ἀκόμη περισσότερον. Περὶ τῶν λοιπῶν προσώπων καλλίτερον νὰ μὴ λαλήσωμεν, δὲν δύναμεθα ὅμως νὰ παραλείψωμεν, ὅτι ἡ ἀνύψωσις τοῦ κ. Κυριακοῦ ἀπὸ γελωτοποιοῦ ἰταλικῶν μίμων εἰς ὑπατον (Κολατίνον) δὲν ἦτο τόσον ἐπιτυχής.

Ἀ propos μεταξὺ δύο :

— Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ Κυριακὸς ἀπὸ γελωτοποιὸν ὑπατος ;

— Μὰ, φίλε μου, εἰς τὰς δημοκρατίας πᾶς πολίτης δύναται ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα.

Ἄλλο ἀστεῖον ἦτο, ὅτι ἠκούσαμεν ὠρολόγιον σημαῖνον μεσονύκτιον, καὶ εἰδομέν τινος τῶν Ῥωμαίων φέροντας λινὰ πανταλόνια.

Καλὸν θὰ εἶναι ὡς ἂν παριστάνεται ἔργον τι ἀρχαίαις ὑποθέσεως, οἱ ἡθοποιοὶ νὰ ἐπικαλῶνται τὰς συμβουλὰς τριτῶν καὶ νὰ μὴ ἐμπιστεύονται εἰς τὰς ἱστορικές καὶ ἀρχαιολογικὰς γνώσεις των.

Τὴν δευτέραν μετὰ τὴν Κιθαρωδὸν Αἰμιλίαν, δρᾶμα ἂν εἴχῃ τίποτε ἄλλο τοῦλάχιστον ἡμερον, παρεστάθη ἡ Συζύγου Ἐκλογή τοῦ Παπαρρόγπουλου.

Ὁ κ. Ἀλεξιάδης διεκρίθη ὡς *Δῆμος* ἰδίως εἰς τὴν σκηνὴν τῆς μέτης, ἐπιτυχῶς δ' ἐπίσης ἡρμήνευσε τὸν χαρακτῆρα τῆς *Μοναρχίας* ἢ κ. Σούτσα, ἀλλὰ τὴν προσοχὴν ὅλων τὴν ἐσπέραν ἐκείνην συνεκέντρον ἡ δ. Φιλομήλα, ἢ κ. *Σύνταγμα*. Οἱ μορφαμοὶ τῆς, οἱ γέλωτες, οἱ ἀστεῖμοι τὰ πείσματα. τῆς, ὅλα ἦσαν χαριτωμένα. Αἱ ὑποκριθεῖσαι τὴν *Δημοκρατίαν* καὶ τὴν *Βουλὴν* ἠδύναντο νὰ μᾶς κάμουν νὰ ἀηδιάσωμεν καὶ τὰς δύο, ἂν ἡ μὲν πρώτη δὲν ἦτο τόσον προσφιλεῖς, τὴν δὲ δευτέραν δὲν εἶχομεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀηδιάσει.

Δαλοῦμεν περὶ τῶν ἡθοποιῶν διότι τὸ ἔργον εἶναι ἀνώτερον πάσης κρίσεως. Ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας λέξεως συνεχῆς καὶ ἀμετάπτωτος εὐφυΐα. Ὁ Βολταῖρος σχολιάζων τὸν Κορνῆλιον εἶπεν, ὅτι κάτωθι πάσης σελίδος τῷ ἤρχετο νὰ γράψῃ ἀντὶ πάσης ἄλλης κρίσεως : λαμπρὸν, θαυμάσιον.

Τὸ δημόσιον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔκαμνε τὸ αὐτό. Εἰς πᾶσαν λέξιν ἐχειροκροτεῖ καὶ ἐγέλα, ἐγέλα καὶ ἐχειροκροτεῖ. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἄλλου εἶδους γέλωτες. Τὸ πρόγραμμα ἀνήγγειλεν *Ἀνθοδέσμη Κωμωδιῶν*. Δὲν ἤξεύρω ἂν τὰ ἀνθῆ της ἦσαν τόσον εὐώδη, ἢ καὶ ἂν ἦσαν πράγματι ἀνθῆ, ἀλλ' οἱ θεαταὶ ἀπῆλθον εὐχαριστημένοι, τοῦλάχιστον ὅσοι εἶχον νὰ κάθωνται πλησίον παιδίων.

Ἦσαν ἐνθουσιασμένα, οἱ γέλωτες τὰ ἐπνίγον, ἀνεκοῖνον πρὸς ἄλληλα τὰς κρίσεις των, ἐχειροκροτοῦν καὶ πάλιν ἐγέλων, ἐγέλων, ἐγέλων. Εἶδα πλησίον μου μίαν μητέρα περικυκλωμένην ἀπὸ μικροῦς ἀγγέλους νὰ κύπτῃ καὶ νὰ τοὺς φιλῇ ὅλη συγκίνησις εἰς τὰ διαλείμματα καὶ μετὰ τὸ τέλος ἤκουσα πολλοὺς ὁμιλοῦντας περὶ τῶν ἡδονῶν τοῦ γάμου.

Εἰς ἐν τῶν διαλειμμάτων :

Εἰς Δὸν-Ζουὰν πρὸς ἕνα φίλον του :

— Κύτταξε ἐκείνην μὲ τὸ λινὸν φόρεμα· Θεός !

Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὴν γείτονά του ἐξακολουθεῖ διακοπεῖσαι ἐξομολόγησιν ἔρωτος.

— Κυρία μου, μὴ εἴσθε τόσον σκληρὰ, ἐλεήσατέ με.

— Κύριε, ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ἐλεήσῃ !

Νίκος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Προκειμένου περὶ τῆς *Συζύγου Ἐκλογῆς* τοῦ Παπαρρόγπουλου ἐγένετο λόγος ποῖαι τῶν Ἀθηναίων δεσποινῶν θὰ ἦσαν εἰδικαὶ νὰ ὑποδυθῶσι τὰ πρόσωπα τῆς κωμωδίας. Καὶ ἐγένετο διανομὴ ὡς ἑξῆς :

Τὴν Δημοκρατίαν ἢ Καρυάτις κ. Ζ**.

Τὴν Μοναρχίαν ἀπὸ τὰς δύο Γαλαττόπητας Κυρίας Σ** Σ** ἢ μία.

Τὴν Κυρίαν Σύνταγμα ἢ ἀνδρογυναῖκα κ. Ρ**.

Καὶ τὴν Βουλὴν ἢ ἐκ τῶν θεωρεῖων γυνὴ—Βουλευτὴς κυρία Ροζοῦ.

ΘΕΛΟΜΕΝ

Τὰ Γεροντοπαλλήκαρα τοῦ Σαρδοῦ. Θέλομεν ν' ἀπολαύσωμεν ἐπὶ τρεῖς ὥρας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ «Ὁρφῆως» τὸν Νικηφόρον ὡς γερωβωκουρθουᾶ, τὴν Χέλμην ὡς Νίναν Παρρόπουλαν μὲ τῆς Καραβίδαις τοῦ Κλεάνθους καὶ τὸν Καρδοσίλιν ὡς Ναντιᾶ. Ἀλλὰ τίς τώρα θὰ ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀντωνίας, ὅπερ λαμπρὰ ὑπεκρίθη προπερίσω ἢ καλλίστη ingenue Stella, ἀφοῦ πλέον ἡ Στέλλα τοῦ Μεάνδρου ἐδύσει ἐν Πάτραις ; Ἰδοὺ τὸ δίλημμα !

Γεροντοπαλλήκαρον.

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ ΕΙΣ ΓΟΝΙΔΗΝ.

(Βοὸς εἰς κῶνῶπα).

Οὔτε ὅτε ἤλθες ἔγνω, οὔτε ἂν μένης μελήσει μοι.